

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (ósma izba)

z dnia 24 września 2008 r. *

W sprawie T-45/06

Reliance Industries Ltd, z siedzibą w Mumbaju (Indie), reprezentowana przez I. MacVaya, S. Ahmeda, solicitors, R. Thompsona, QC, oraz K. Beala, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, adwokata,

oraz

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. Khana oraz P. Stancanelliego, działających w charakterze pełnomocników,

pozwanii,

* Język postępowania: angielski.

której przedmiotem są wnioski o stwierdzenie nieważności:

- zawiadomienia Komisji z dnia 1 grudnia 2005 r. o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego m.in. z Indii (Dz.U. C 304, s. 4),

- zawiadomienia Komisji z dnia 1 grudnia 2005 r. o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indii, Indonezji, Republiki Korei, Malezji, Tajwanu i Tajlandii oraz częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. C 304, s. 9),

- rozporządzenia Rady (WE) nr 2603/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indii, Malezji i Tajlandii oraz kończącego postępowanie antysubsydjne w odniesieniu do przywozu określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indonezji, Republiki Korei oraz Tajwanu (Dz.U. L 301, s. 1), rozporządzenia Rady (WE) nr 2604/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. L 301, s. 21) oraz decyzji Komisji 2000/745/WE z dnia 29 listopada 2000 r. o przyjęciu zobowiązań przedstawionych w ramach postępowań antydumpingowych i antysubsydjnych dotyczących przywozu określonych rodzajów politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu oraz Tajlandii (Dz.U. L 301, s. 88), w zakresie, w jakim akty te miały zastosowanie do skarżącej po dniu 1 grudnia 2005 r.,

- tytułem ewentualnym, art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 288, s. 1),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro (sprawozdawca), prezes, N. Wahl i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 grudnia 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

Porozumienie antydumpingowe i antysubsydjne Światowej Organizacji Handlu

¹ Artykuł 11 ust. 3 porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994 L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem

antydumpingowym”), zawartego w załączniku I A do porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), stanowi:

„[J]akiegokolwiek ostateczne cło antydumpingowe będzie zniesione z datą nie późniejszą niż 5 lat od jego nałożenia (lub od daty ostatniej weryfikacji dokonanej zgodnie z ustępem 2, jeśli weryfikacja ta obejmowała zarówno dumping jak i szkodę, lub weryfikacji dokonanej zgodnie z niniejszym ustępem), o ile władze nie stwierdzą, w wyniku weryfikacji wszczętej przed powyższą datą z własnej inicjatywy lub na właściwie uzasadniony wniosek złożony przez lub w imieniu przemysłu krajowego w odpowiednim czasie przed tą datą, że wygaśnięcie cła prowadziłyby prawdopodobnie do dalszej szkody lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Cło może pozostawać w mocy do czasu zakończenia takiej weryfikacji”.

2. Podobnie art. 21 ust. 3 porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych z 1994 r., również zawarty w załączniku I A do porozumienia ustanawiającego WTO (Dz.U. L 336, s. 156, zwanego dalej „porozumieniem antysubsydyjnym”), stanowi:

„[W]szelkie ostateczne cło wyrównawcze wygaśnie nie później niż pięć lat od daty jego nałożenia (lub od daty ostatniego przeglądu zgodnego z ustępem 2, jeżeli taki przegląd obejmował zarówno subsyduium, jak i szkodę lub przeglądu zgodnego z niniejszym ustępem), chyba że władze stwierdzą w trakcie przeglądu rozpoczętego przed tą datą, a podjętego z własnej inicjatywy lub w wyniku wniosku zgłoszonego dostatecznie wcześniej i należycie uzasadnionego ze strony lub w imieniu krajowego przemysłu, że wygaśnięcie cła prowadziłyby prawdopodobnie do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiium i szkody. Cło może pozostawać w mocy w oczekiwaniu na wynik takiego przeglądu”.

Podstawowe rozporządzenie antydumpingowe

- 3 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1, zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym”), w brzmieniu obowiązującym w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych sprawy, stanowi:

„Dochodzenie można zakończyć, nie nakładając cła tymczasowego, ani ostatecznego, jeżeli eksporter złoży zadowalające, dobrowolne zobowiązanie rewizji cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, tak aby Komisja uznała, po przeprowadzeniu konsultacji, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte [...]”.

- 4 Artykuł 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego stanowi:

„Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego nałożeniu lub pięć lat od daty zamknięcia ostatniej rewizji dumpingu i szkody, chyba, że podczas rewizji stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody. Taką rewizję wygaśnięcia wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów wspólnotowych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia rewizji.

Rewizję wygaśnięcia wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że usunięcie środków prawdopodobnie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody. [...]

[...]

Zawiadomienie w sprawie przyszłego wygaśnięcia publikuje się w odpowiednim terminie w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, w ostatnim roku stosowania środków, określonych w niniejszym ustępie. Po opublikowaniu producenci wspólnotowi mają prawo wystąpić z wnioskiem o rewizję zgodnie z akapitem drugim, nie później niż trzy miesiące przed końcem pięcioletniego okresu. Zawiadomienie o faktycznym wygaśnięciu środków na mocy niniejszego akapitu również podlega publikacji”.

- 5 W świetle art. 11 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego „[r]ewizje prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczyna Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym”.
- 6 Motyw 18 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego stanowi, iż „niezbędne jest zapewnienie, że środki [antydumpingowe] wygasają po upływie pięciu lat, chyba że dochodzenie rewizyjne wykaże, że powinny zostać utrzymane”.

Podstawowego rozporządzenie antysubsydyjne

- 7 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących

członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 288, s. 1, zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antysubsydyjnym”) stanowi:

„Postępowania [antysubsydyjne] mogą być zakończone bez nałożenia ceł tymczasowych lub ostatecznych opłat celnych po uzyskaniu zadowalających dobrowolnych zobowiązań, na mocy których:

- a) kraj pochodzenia i/lub wywozu wyraża zgodę na zniesienie lub ograniczenie subsydiów lub podejmuje inne działania dotyczące ich skutków; lub
- b) eksporter zobowiązuje się skorygować swoje ceny lub zaprzestać wywozu do danego obszaru tak długo, jak wywóz ten będzie korzystać z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, tak aby Komisja, po konsultacjach, była w pełni przekonana o wyeliminowaniu negatywnych skutków tych subsydiów. Podwyżki cen w ramach takich zobowiązań nie będą wyższe niż to konieczne dla skompensowania kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i powinny być niższe niż kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, jeżeli takie podwyżki cen byłyby odpowiednie do usunięcia szkody dla wspólnotowego przemysłu”.

8 Artykuł 18 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego stanowi:

„1. Ostateczny środek wyrównawczy wygasa po pięciu latach od jego wprowadzenia lub pięciu latach od dnia ostatniego przeglądu obejmującego zarówno subsydiowanie, jak również szkody, chyba że w trakcie przeglądu zostanie ustalone, że takie wygaśnięcie może prowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. Taki przegląd w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych jest podejmowany

z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony przez lub w imieniu producentów Wspólnoty, a środek nadal obowiązuje do czasu uzyskania wyników z takiego przeglądu.

2. Przegląd w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych jest podejmowany wówczas, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody świadczące o tym, że takie wygaśnięcie mogłoby doprowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. [...]

[...]

4. Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu środków jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* we właściwym czasie w ostatnim roku stosowania określonym w niniejszym artykule. Po tym terminie producenci Wspólnoty będą mieli prawo, nie później niż trzy miesiące przed końcem pięcioletniego okresu, do złożenia wniosku o dokonanie przeglądu zgodnie z ust. 2. Należy również opublikować zawiadomienie o wygaśnięciu środków zgodnie z niniejszym artykułem”.

- 9 Zgodnie z art. 22 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego „przeglądy zgodnie z art. 18 [...] są podejmowane przez Komisję po konsultacjach z Komitetem Doradczym”.
- 10 Motyw 22 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego stanowi, że „konieczne jest zapewnienie, by środki [antysubsydyjne] uległy przedawnieniu po okresie pięciu lat, o ile przegląd nie wykaże, że należy je utrzymać”.

Okoliczności poprzedzające powstanie sporu

- 11 Skarżąca, Reliance Industries Ltd, jest spółką prawa indyjskiego, która produkuje w szczególności politereftalan etylenu (PET).
- 12 W dniu 27 listopada 2000 r. Rada ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 2603/2000 nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indii, Malezji i Tajlandii oraz kończące postępowanie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Indonezji, Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. L 301, s. 1).
- 13 W dniu 27 listopada 2000 r. Rada ustanowiła też rozporządzenie (WE) nr 2604/2000 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. L 301, s. 21).
- 14 W toku postępowania, które poprzedzało ustanowienie rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000, skarżąca przedstawiła Komisji zobowiązanie cenowe na podstawie art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Zgodziła się ona ponadto, by jej zobowiązanie „podlegało przepisom [art.] 11 [ust.] 2 [...] podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i [art.] 18 ust. 1 i 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego”.

- 15 W dniu 29 listopada 2000 r. Komisja podjęła decyzję 2000/745/WE w zakresie przyjęcia zobowiązań cenowych przedstawionych w ramach postępowań antydumpingowych i antysubsydyjnych w zakresie przywozu pewnych rodzajów PET pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. L 301, s. 88).
- 16 Rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000, jak również decyzja 2000/745 zostały ogłoszone w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 30 listopada 2000 r. Zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 2603/2000, art. 4 rozporządzenia nr 2604/2000 i art. 2 decyzji 2000/745, weszły one w życie w dniu następującym po publikacji, tj. w dniu 1 grudnia 2000 r.
- 17 W dniu 2 marca 2005 r. Komisja, zgodnie z art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o wygaśnięciu pewnych środków antydumpingowych i pewnych środków wyrównawczych (Dz.U. C 52, s. 2). Zawiadomienie dotyczyło zarówno rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000, jak też decyzji 2000/745. Komisja przypomniała w tym zawiadomieniu, że z braku rewizji, środki te wygasną w dniu 1 grudnia 2005 r. Wnioski o rewizję należało przedstawić Komisji, co najmniej na trzy miesiące przed wygaśnięciem danych środków.
- 18 Wniosek o rewizję został przedstawiony w dniu 30 sierpnia 2005 r. przez Polyethylene Terephthalate (PET) Committee of Plastics Europe w imieniu producentów reprezentujących istotną część, w tym przypadku ponad 90 % ogólnej produkcji wspólnotowej, pewnych rodzajów PET.

19 W dniu 1 grudnia 2005 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, po pierwsze, zawiadomienie o wszczęciu rewizji z tytułu wygaśnięcia środków wyrównawczych mających zastosowanie do pewnych rodzajów PET pochodzących w szczególności z Indii (Dz.U. C 304, s. 4) i zawiadomienie o wszczęciu rewizji z tytułu wygaśnięcia środków antydumpingowych mających zastosowanie do pewnych rodzajów PET pochodzących z Indii, Indonezji, Republiki Korei, Malezji, Tajwanu i Tajlandii oraz, z drugiej strony, częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu pewnych rodzajów PET pochodzących z Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. C 304, s. 9) (zwanymi dalej „zaskarżonymi zawiadomieniami o rewizji”). Zaskarżone zawiadomienia o rewizji dotyczą rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745.

20 W piśmie z dnia 31 stycznia 2006 r. skarżąca w następujących słowach podzieliła się z Komisją wątpliwościami co do daty, w której zawiadomienia o rewizji zostały opublikowane:

„Na podstawie przepisów WTO [...] środki antydumpingowe i wyrównawcze wygasają najpóźniej po pięciu latach od daty ich nałożenia, chyba, że okres ich stosowania zostanie przedłużony w następstwie wszczęcia rewizji przed datą ich wygaśnięcia. Wykładni mających zastosowanie przepisów prawa wspólnotowego należy dokonywać zgodnie z przepisami WTO. Jednakże Unia Europejska twierdzi, że wszczęła postępowanie rewizyjne z tytułu wygaśnięcia środków antydumpingowych i wyrównawczych PET w tym samym dniu, w którym środki te wygasły (tj. w dniu 1 grudnia 2005 r.), a nie przed tą datą (tj. najpóźniej przed 30 listopada 2005 r.), jak wymagają tego przepisy WTO, z konsekwencją w postaci domniemanego przedłużenia okresu ważności rzeczonych rozporządzeń poza granice przewidziane przepisami WTO”.

21 Pismem z dnia 3 lutego 2006 r. Komisja odpowiedziała, że rzeczone rewizje zostały podjęte „z pełnym uwzględnieniem art. 11 ust. 2 [podstawowego rozporządzenia antydumpingowego] i art. 18 [podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego]”.

Postępowanie i żądania stron

- 22 W dniu 13 lutego 2006 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.
- 23 Na podstawie sprawozdania sędziego Sąd postanowił otworzyć postępowanie ustne. Nie zostały podjęte żadne środki organizacji postępowania przewidziane w art. 64 regulaminu.
- 24 Pismem z dnia 15 listopada 2007 r. skarżąca przedstawiła Sądowi sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO z dnia 12 kwietnia 2007 r. z rewizji wygaśnięcia środków antidumpingowych dotyczących wyrobów rurowych dla pól naftowych pochodzących z Argentyny (WT/DS268/AB/RW). Dokument ten został załączony do akt i przekazany Radzie i Komisji.
- 25 Strony zostały wysłuchane w przedmiocie ich żądań oraz udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu podczas rozprawy, która odbyła się w dniu 13 grudnia 2007 r.
- 26 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji;

- jeśli Sąd uzna za niezbędne lub właściwe, stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2603/2000, rozporządzenia nr 2604/2000 i decyzji 2000/745, w zakresie, w jakim mają do niej zastosowanie po dniu 1 grudnia 2005 r.;

- w przypadku i w zakresie, w jakim Sąd stwierdziłby, sprzecznie z argumentacją skarżącej, że w świetle art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, prawidłowo interpretowane, różnią się od art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego lub art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, stwierdzenie nieważności rzeczonych przepisów rozporządzenia podstawowego;

- obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

27 Rada wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie niedopuszczalności skargi w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko niej;

- odrzucenie zarzutu bezprawności art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, podniesionego tytułem ewentualnym przez skarżącą, a także wniosku o stwierdzenie nieważności tych przepisów;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

28 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

W przedmiocie dopuszczalności zarzutów dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji w zakresie, w jakim są skierowane przeciwko Radzie

Argumenty stron

29 Rada i Komisja nie zaprzeczają, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji stanowią akty podlegające zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 WE. Jednakże, ponieważ zaskarżone zawiadomienia o rewizji zostały podjęte przez Komisję, twierdzą one, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest skierowana przeciwko Radzie.

30 Rada podniosła ponadto na rozprawie, że w dniu 22 lutego 2007 r. wydała rozporządzenie (WE) nr 192/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajlandii i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia oraz częściowego przeglądu okresowego na mocy art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (Dz.U. L 59, s. 1), oraz rozporządzenie (WE) nr 193/2007 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia środków na mocy art. 18 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego (Dz.U. L 59, s. 34). Skarżąca nie była zainteresowana wniesieniem o stwierdzenie nieważności zaskarżo-

nych zawiadomień o rewizji z chwilą, gdy nie wniosła skargi o stwierdzenie nieważności przeciwko tym rozporządzeniom, które w międzyczasie stały się ostateczne.

31 Skarżąca twierdzi, że ma interes prawny jako adresat zaskarżonych aktów lub jako przedsiębiorca, którego akty te dotyczą bezpośrednio i indywidualnie (wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2002 r. w sprawie T-598/97 BSC Footwear Supplies i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-1155, pkt 45).

32 Co się tyczy rzekomej utraty interesu prawnego, skarżąca podkreśla, że Rada podniosła ten zarzut niedopuszczalności dopiero na rozprawie i twierdzi, że zachowała w każdym razie interes w zakresie stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji.

Ocena Sądu

— W przedmiocie interesu prawnego skarżącej

33 Należy przypomnieć, że brak interesu prawnego stanowi podstawę niedopuszczalności w zakresie porządku publicznego, którą sąd wspólnotowy rozpatruje z urzędu (zob. wyrok Sądu z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI przeciwko Komisji Zb.orz. s. II-3253, pkt 45, i przywołane tam orzecznictwo).

34 W odniesieniu do interesu prawnego skarżącej należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim strona skarżąca ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (zob. ww. w pkt 33 wyrok w sprawie MCI przeciwko Komisji, pkt 44, i przywołane tam orzecznictwo).

- 35 Należy przypomnieć, że biorąc pod uwagę przedmiot skargi, skarżący musi mieć interes prawny na etapie wniesienia skargi, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot skargi, jak i interes prawny muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 42; zob. również podobnie postanowienie Sądu z dnia 17 października 2005 r. w sprawie T-28/02 First Data i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4119, pkt 35–38).
- 36 Jeżeli natomiast w trakcie postępowania interes prawny skarżącego przestanie istnieć, to orzeczenie Sądu co do istoty sprawy nie może doprowadzić do poprawy jego sytuacji (ww. w pkt 35 wyrok Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 43).
- 37 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, po pierwsze, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji dotyczą środków nałożonych rozporządzeniami nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745, a po drugie, że skarżąca jest przedsiębiorstwem produkującym i eksportującym produkty wskazane w tych aktach. Ustanowienie zaskarżonych zawiadomień o rewizji miało ten skutek w świetle art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, że środki będące przedmiotem rewizji i mające wpływ na wywóz dokonywany przez skarżącą pozostały w mocy do czasu jej zakończenia, podczas gdy z braku rewizji wygasłyby po pięciu latach od ich ustanowienia.
- 38 Wynika z tego, że w momencie wniesienia skargi skarżąca miała interes prawny, ponieważ zaskarżone zawiadomienia o rewizji powodowały dla niej niekorzystne skutki (zob. podobnie ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 44, i przywołane tam orzecznictwo).
- 39 Należy ponadto zbadać, czy rozporządzenia nr 192/2007 i 193/2007, którymi zakończono rewizję i które nie zostały zaskarżone przez skarżącą w terminie

przewidzianym w art. 230 akapit piąty WE, doprowadziły do tego, że przestał istnieć interes prawny skarżącej w stwierdzeniu nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji.

40 W tym zakresie w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że przedmiot sporu nadal istniał, ponieważ zaskarżone zawiadomienia nie zostały formalnie wycofane przez Komisję (zob. podobnie ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 48).

41 Po drugie, należy stwierdzić, że skutki prawne wywołane przez zaskarżone zawiadomienia o rewizji nie zostały zniweczone przez ustanowienie rozporządzeń nr 192/2007 i 193/2007. W tym zakresie należy przypomnieć, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji utrzymano w mocy do zakończenia rewizji środków nałożonych rozporządzeniami nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzją 2000/745. Na autonomiczne skutki prawne wywołane przez zaskarżone zawiadomienia o rewizji do wejścia w życie rozporządzeń nr 192/2007 i 193/2007, w dniu 28 lutego 2007 r., nie miały wpływu nowe środki antydumpingowe i wyrównawcze przewidziane w tych rozporządzeniach (zob. podobnie wyrok z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie C-400/99 Włochy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-3657, pkt 17).

42 W tych okolicznościach stwierdzenie nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji mogłoby powodować skutki prawne na korzyść skarżącej w ten sposób, że ewentualna niezgodność z prawem stwierdzona przez Sąd mogłaby uzasadniać ewentualną skargę odszkodowawczą (zob. podobnie wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-68/94 i C-30/95 Francja i inni przeciwko Komisji, Rec. s. I-1375, pkt 74).

43 Po trzecie, skarżąca zachowuje również interes w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji, co pozwoli uniknąć wystąpienia bezprawności, która rzekomo ją dotknęła, ponownie w przyszłości (zob. podobnie ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 50, oraz przywołane tam orzecz-

nictwo; wyrok Sądu z dnia 14 września 1995 r. w sprawach połączonych T-480/93 i T-483/93 Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2305, pkt 60). Należy podkreślić w tym zakresie, że zarzucana bezprawność może powtórzyć się w przyszłości niezależnie od okoliczności dotyczących skargi przedstawionej przez skarżącą przy okazji powołania się przez nią na naruszenie prawa, którego dopuściła się Komisja, dokonując wykładni przepisów podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i antysubsydyjnego w świetle postanowień odpowiadających przepisom porozumień WTO (zob. podobnie ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 52).

- 44 W świetle powyższego skarżąca zachowuje interes we wniesieniu o stwierdzenie bezprawności zaskarżonych zawiadomień o rewizję.

— W świetle legitymacji procesowej skarżącej

- 45 Jako że zaskarżone zawiadomienia o rewizji nie zostały skierowane do skarżącej, należy zbadać, czy zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE dotyczą jej one bezpośrednio i indywidualnie.

- 46 Po pierwsze, należy ustalić, czy akty dotyczą skarżącej bezpośrednio w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Zaskarżone zawiadomienia o rewizji powodują bezpośrednie skutki w jej sytuacji prawnej, nie pozostawiając żadnej swobody oceny krajowym władzom odpowiedzialnym za ich wykonanie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 26 września 2000 r. w sprawie T-80/97 Starway przeciwko Radzie, Rec. s. II-3099, pkt 61).

47 Po drugie, akty dotyczą skarżącej indywidualnie w rozumieniu rzeczzonego przepisu, gdyż została zidentyfikowana w rozporządzeniach nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz w decyzji 2000/745, które są przedmiotem zaskarżonych zawiadomień o rewizji, jako przedsiębiorstwo produkujące lub eksportujące, które przedstawiło zobowiązanie w ramach postępowania administracyjnego, następnie zaakceptowane przez Komisję (zob. podobnie ww. w pkt 31 wyrok w sprawie BSC Footwear Supplies i in. przeciwko Radzie, pkt 45, i przywołane tam orzecznictwo).

48 Wynika z powyższego, że skarżąca ma legitymację procesową w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

49 W świetle powyższego wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji jest dopuszczalny.

— W przedmiocie dopuszczalności żądań w zakresie, w jakim są skierowane przeciwko Radzie

50 Należy stwierdzić, że wobec okoliczności, iż zgodnie z art. 11 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 22 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego zaskarżone zawiadomienia o rewizji zostały ustanowione przez Komisję, niniejsza skarga, w zakresie w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności tych zawiadomień o rewizji, jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim skierowano ją przeciwko tej instytucji (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 22 lutego 2001 r. w sprawie T-209/00 Lamberts przeciwko Médiateur i Parlamentowi, Rec. s. II-765, pkt 13–19).

- 51 Zatem skarga o stwierdzenie nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest skierowana przeciwko Radzie.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745 oraz art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego

Argumenty stron

- 52 Rada i Komisja podnoszą, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745, art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Została ona bowiem przedstawiona po terminie przewidzianym w art. 230 akapit piąty WE. Ponadto art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie dotyczą skarżącej indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.
- 53 Skarżąca wskazuje na wstępie, że rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 powinny były wygasnąć w dniu 1 grudnia 2005 r. Zaskarżone zawiadomienia o rewizji przedłużyły termin ważności rzeczonych rozporządzeń w ten sposób, że skarżąca została zmuszona do podważenia również utrzymania w mocy rzeczonych rozporządzeń (zobacz podobnie wyroki Sądu z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie T-253/02 Ayadi przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2139, pkt 77, i w sprawie T-49/04 Hassan przeciwko Radzie i Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 53–59). Skarżąca nie zmierzała zatem do uzyskania stwierdzenia nieważności rozporządzeń nr 2603/2000

i 2604/2000 jako takich, lecz wyłącznie w zakresie, w jakim rodzą one skutki prawne wobec niej po dniu 1 grudnia 2005 r. Skarga nie mogła zatem zostać przedstawiona przed publikacją zaskarżonych zawiadomień o rewizji.

54 Następnie skarżąca przypomina, że ma legitymację procesową jako adresat zaskarżonych aktów lub jako podmiot, którego całość lub każdy z tych aktów bezpośrednio i indywidualnie dotyczy (ww. w pkt 31 wyrok w sprawie BSC Footwear Supplies i in. przeciwko Radzie, pkt 45).

55 Wreszcie, w zakresie, w jakim skarga dotyczy stwierdzenia nieważności pewnych przepisów podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i antysubsydyjnego, skarżąca podkreśla, że sformułowała swe zarzuty tytułem ewentualnym, w razie gdyby pierwsze dwie części jej zarzutu, co do istoty zostały odrzucone.

Ocena Sądu

56 W świetle utrwalonego orzecznictwa termin wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności należy do porządku publicznego i nie podlega uznaniu stron czy sądu, gdyż został ustanowiony w celu zapewnienia jasności i pewności sytuacji prawnych oraz

uniknięcia wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnego traktowania w administracji sprawiedliwości (wyrok Trybunału z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie C-246/95 Coen, Rec. s. I-403, pkt 21; wyrok Sądu z dnia 18 września 1997 r. w sprawach połączonych T-121/96 i T-151/96 Mutual Aid Administration Services przeciwko Komisji, Rec. s. II-1355, pkt 38 i 39).

57 Na mocy art. 230 akapit piąty WE skarżący dysponuje terminem dwóch miesięcy na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności, przedłużanym, zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu Sądu, o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość. Jako że akty wskazane w niniejszych zarzutach zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym, termin na wniesienie skargi biegnie, w świetle art. 102 § 1 rzeczzonego regulaminu, od końca czternastego dnia następującego po dacie publikacji rzeczonych aktów.

58 W świetle daty publikacji omawianych aktów (zob. pkt 3, 7 i 16 powyżej), jest oczywiste, że skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. została wniesiona z opóźnieniem i że wobec tego jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745, art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

59 Skarżąca nie może wywieść argumentu z ww. w pkt 53 wyroku w sprawie Hassan przeciwko Radzie i Komisji. Odmienne niż w niniejszej sprawie, Komisja w sprawie, która doprowadziła do wydania tego wyroku, zmieniła, na podstawie szczególnego upoważnienia, rozporządzenie Rady. Sąd orzekł w tej sprawie, że skarga, która została wniesiona na rozporządzenie Komisji w terminie określonym w art. 230 akapit piąty WE, jest również dopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady nie w jej wersji oryginalnej, gdyż skarga taka byłaby spóźniona, lecz w wersji wynikającej z rozporządzenia Komisji (ww. w pkt 53 wyrok w sprawie Hassan przeciwko Radzie i Komisji, pkt 56). Jednakże w niniejszej sprawie zaskarżone zawiadomienia o rewizji nie zmieniły rozporządzeń nr 2603/2000

i 2604/2000 czy decyzji 2000/745, ani art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego czy art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

60 Nie ma też większego znaczenia dla sprawy odesłanie do ww. w pkt 53 wyroku w sprawie Ayadi przeciwko Radzie. W sprawie tej skarżąca zmierzała do stwierdzenia nieważności części rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególnie środki ograniczające, skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami, i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9). Sąd zbadał, w jakich warunkach rozporządzenie nr 881/2002, którym dokonano zamrożenia aktywów przewidzianego rozporządzeniem nr 467/2001, stanowiło zwykły akt potwierdzający niepodlegający zaskarżeniu lub „nowy” akt, który mógł zostać zaskarżony przez skarżącą, która nie wniosła w terminie skargi przeciwko rozporządzeniu nr 467/2001 (ww. w pkt 53 wyrok w sprawie Ayadi przeciwko Radzie, pkt 70 i 71). Sąd uznał skargę na rozporządzenie nr 881/2002 za dopuszczalną po stwierdzeniu, że akt ten zmienił w istotny sposób sytuację prawną skarżącej. Bowiem poprzez w szczególności rozporządzenie nr 881/2002 aktywa skarżącej zostały zamrożone, podczas gdy przy braku tego aktu środki nałożone rozporządzeniem nr 467/2001 stały się bezskuteczne (ww. w pkt 53 wyrok w sprawie Ayadi przeciwko Radzie, pkt 77). Z ww. w pkt 53 wyroku Ayadi przeciwko Radzie można wywieść, że skarga przedstawiona w niniejszej sprawie musi zostać uznana za dopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji, którymi utrzymano w mocy środki nałożone na podstawie rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 745/2000. Natomiast wyrok ten nie daje żadnego poparcia tezie, w świetle której ustanowienie aktów, które utrzymują w mocy środki wprowadzone przez wcześniejsze akty, w tym przypadku rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzję 745/2000, ponownie otworzyło terminy na wniesienie skargi przeciwko tym ostatnim aktom, które stały się ostateczne wobec braku skarg przedstawionych w terminach wskazanych w art. 230 akapit piąty WE.

61 W świetle całości powyższych rozważań skarga jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji i jest skierowana przeciwko Komisji.

W przedmiocie zarzutu bezprawności

Argumenty stron

- 62 Skarżąca twierdzi w swej replice, że zarzuty zmierzające do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000, decyzji 2000/745 i art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego mogły zostać również sformułowane w postaci żądania stwierdzenia bezprawności tych środków z tytułu art. 241 WE.
- 63 W swej duplice Komisja twierdzi, że zarzut bezprawności na podstawie art. 241 WE, który został podniesiony po raz pierwszy w replice, musi zostać odrzucony jako niedopuszczalny na podstawie art. 48 § 2 regulaminu. Skarga opiera się wyłącznie na art. 230 WE.

Ocena Sądu

- 64 Należy stwierdzić, że skarżąca nie podniosła wyraźnie zarzutu bezprawności w swej skardze. Jednakże w zakresie, w jakim zarzut bezprawności sformułowany w replice dotyczy zgodności z art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, należy uznać, że stanowi on rozszerzenie trzeciej części jedyne go zarzutu podniesionego w skardze, który w szczególności podważa zgodność z prawem tych przepisów (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie T-176/01 Ferriere Nord przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3931, pkt 136).

- 65 Natomiast skarga nie zawiera żadnej argumentacji dotyczącej zgodności z prawem rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745. W tych okolicznościach zarzut bezprawności w zakresie, w jakim dotyczy zgodności z prawem rzeczonych aktów, nie może zostać uznany za rozszerzenie argumentacji przywołanej już w skardze. Ponadto, rzeczony zarzut bezprawności nie jest oparty na żadnej okoliczności prawnej lub faktycznej ujawnionej w toku postępowania w rozumieniu art. 48 § 2 regulaminu (wyrok Sądu z dnia 27 września 2005 r. w sprawach połączonych T-134/03 i T-135/03 *Common Market Fertilizers* przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3923, pkt 51).
- 66 Wynika z powyższego, że zarzut bezprawności jest dopuszczalny wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczy zgodności z prawem art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

W przedmiocie zachowania wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu

Argumenty stron

- 67 Komisja twierdzi, że skarga nie jest jasna i nie spełnia wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu. Twierdzenie skarżącej, na którym opiera się cała skarga, że okoliczność, iż porozumienia WTO wymagają jedynie, by rewizja z tytułu wygaśnięcia została wszczęta najpóźniej przed datą upływu terminu 5 lat, nie jest poparte żadnym wyjaśnieniem. Ponadto rzeczony twierdzenie wiąże się wyłącznie z rzekomą bezprawnością zaskarżonych zawiadomień o rewizji. Skarga nie zawiera żadnej argumentacji w zakresie bezprawności rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745.

- 68 Skarżąca odpowiada, że argumentacja, którą przedstawiła w skardze, jest wystarczająco jasna, by pozwolić Radzie i Komisji na obronę, a Sądowi na wykonywanie kontroli zgodności z prawem (wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2005 r w sprawie T-19/01 Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-315).

Ocena Sądu

- 69 W świetle tego, co stwierdzono w pkt 61 powyżej, zarzut dotyczący braku jasności skargi musi zostać zbadany wyłącznie w zakresie, w jakim ta ostatnia zmierza do stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji.
- 70 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem zgodnie z art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 44 § 1 lit. c) i d) regulaminu, skarga powinna zawierać w szczególności wskazanie przedmiotu sporu, żądania oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Elementy te powinny być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, w razie potrzeby, bez dodatkowych informacji na jej poparcie. W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości do tego, by skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi (ww. w pkt 68 wyrok w sprawie Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, pkt 64; zob. postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2006 r w sprawie T-238/99 Service station Veger przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze, pkt 28, i przywołane tam orzecznictwo).

- 71 W tej sprawie skarga spełniała powyżej wskazane wymogi. Wskazywała ona bowiem w wystarczająco jasny sposób przedmiot sporu, żądania i zarzuty podniesione na poparcie żądań. Poza argumentami dotyczącymi bezprawności rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745, których braki doprowadziły do częściowej niedopuszczalności zarzutu bezprawności (zob. pkt 69 powyżej), skarga zawierała ponadto inne zasadnicze elementy faktyczne i prawne, na których skarżąca oparła się, by wykazać, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji są bezprawne.
- 72 Argumenty Komisji w zakresie niedopuszczalności oparte na art. 44 regulaminu muszą zatem zostać odrzucone w tym zakresie.

Co do istoty

- 73 Jedyne zarzuty podniesione przez skarżącą jest oparte na spóźnionym wszczęciu rewizji rozporządzeń nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745. Zarzut składa się z trzech części. Pierwsza jest oparta na naruszeniu art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanych w sposób zgodny z odpowiadającymi im przepisami porozumienia antydumpingowego i antysubsydyjnego. Druga część oparta jest na naruszeniu zasady pewności prawa. Trzecia część, sformułowana tytułem ewentualnym, jest oparta na bezprawności art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu opartej na naruszeniu art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanych w sposób zgodny z odpowiadającymi im przepisami porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych

Argumenty stron

⁷⁴ Skarżąca po przypomnieniu, że kompetencje Wspólnoty powinny być wykonywane z poszanowaniem prawa międzynarodowego (wyroki Trybunału z dnia 24 listopada 1992 r. w sprawie C-286/90 Poulsen i Diva Navigation, Rec. s. I-6019, pkt 9, i z dnia 24 listopada 1993 r. w sprawie C-405/92 Mondiet, Rec. s. I-6133, pkt 12; opinia rzecznika generalnego P. Légera w sprawie C-341/95 Bettati (wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 1998 r.), Rec. s. I-4355, I-4358, pkt 33), wskazuje, że z ww. wyroku w sprawie Bettati, pkt 20, wynika, iż wykładni prawa wspólnotowego należy dokonywać w świetle prawa międzynarodowego w najszerszym możliwym zakresie, w szczególności gdy wyraźnie przewiduje ono wykonanie umowy międzynarodowej zawartej przez Wspólnotę. Chodzi w tym przypadku, zdaniem skarżącej, o zobowiązanie zwane „Bettati”. Pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Wspólnotę przed wtórnym prawem wspólnotowym nakazuje bowiem interpretację tego ostatniego, w zakresie, w jakim jest to możliwe, zgodnie z tymi porozumieniami (zob. w szczególności wyrok Trybunału z dnia 10 września 1996 r. w sprawie C-61/94 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. s. I-3989, pkt 52).

⁷⁵ Wynika z tego, zdaniem skarżącej, że postanowienia podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i antysubsydyjnego muszą być interpretowane w sposób zgodny z porozumieniami antydumpingowymi i antysubsydyjnymi. Sąd wyraźnie przyznał, że art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego musi być interpretowany w świetle art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego (wyrok Sądu z dnia 20 czerwca 2001 r. w sprawie T-188/99 Euroalliages przeciwko Komisji, Rec. s. II-1757, pkt 44; zob. również wyrok Sądu z dnia 27 stycznia 2000 r.; zob. również wyrok Sądu z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie T-256/97 w sprawie BEUC przeciwko Komisji, Rec. s. II-101, pkt 66 i 67).

76 W niniejszej sprawie art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie wskazują ostatniej daty, z którą powinno nastąpić przeprowadzenie rewizji środków antydumpingowych i wyrównawczych. Jednakże z chwilą, gdy rozporządzenie podstawowe ma jako wyraźny cel transpozycję porozumień WTO do prawa wspólnotowego (wyrok Trybunału z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. s. I-79, pkt 53–57), należy uznać, że postanowienia dotyczące rozporządzenia podstawowego mają to samo znaczenie co odpowiadające im przepisy porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych.

77 Z art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego wynika, że wszelka rewizja środków zbliżających się do wygaśnięcia musiała zostać wszczęta przed końcem okresu pięciu lat następujących po ustanowieniu cła antydumpingowego lub wyrównawczego. W niniejszej sprawie wszczęcie rewizji powinno było zatem nastąpić najpóźniej w dniu 30 listopada 2005 r. Ponadto w świetle art. 12 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 22 ust. 7 porozumienia antysubsydyjnego wszelkie decyzje o wszczęciu rewizji powinny być przedmiotem ogłoszenia publicznego. W świetle okoliczności, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji zostały opublikowane w dniu 1 grudnia 2005 r., nie były one przedmiotem publikacji, jak przewidują porozumienia antydumpingowe i antysubsydyjne, przed datą wygaśnięcia środków, których dotyczyły. Wynika z tego, zdaniem skarżącej, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji naruszają art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowane w świetle art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego. Prawa i obowiązki przewidziane w rozporządzeniu nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz w decyzji 2000/745 wygasły zatem w dniu 1 grudnia 2005 r.

78 W swej replice skarżąca podnosi, po pierwsze, opierając się w szczególności na orzecznictwie Trybunału i sprawozdaniach Organu Rozstrzygania Sporów i Organu Apelacyjnego WTO, że znaczenie sformułowania „przed tą datą” musi zostać określone przy uwzględnieniu jego ogólnego kontekstu i jego znaczenia w zwykłym języku, przez odniesienie do daty zawarcia porozumienia antydumpingowego i antysubsydyjnego z 1994 r.

- 79 Różne słowniki wydane w okresie zawarcia porozumień antydumpingowych i antysubsydjnych potwierdzają, że spójne i pierwsze znaczenie słowa „data” w okresie od 1994 r. do dziś dotyczy daty kalendarzowej.
- 80 Podobnie inne wersje autentyczne (tj. wersja francuska i hiszpańska), które należy uwzględnić dla celów interpretacji porozumień WTO (wyrok Trybunału z dnia 13 września 2001 r. w sprawie C-89/99 Schieving-Nijstad i in., Rec. s. I-5851), potwierdzają to stanowisko. Te inne wersje wspominają słowa „date” i „fecha”, które w świetle znaczenia nadanego tym słowom w słownikach języka francuskiego i hiszpańskiego odnoszą się raczej do daty kalendarzowej aniżeli do szczególnego punktu w czasie.
- 81 Na poparcie tej argumentacji, w świetle której słowo „data” w art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i w art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydjnego musi być rozumiane jako odnoszące się do dnia kalendarzowego, skarżąca powołuje jeszcze wyrok Court of Appeal (England & Wales) [sąd apelacyjny (Anglia i Walia), Zjednoczone Królestwo] w sprawie Trow przeciwko Ind Coope ([1967] 2 *All England Law Reports* 900).
- 82 Ponadto sama Komisja w swym zawiadomieniu o wygaśnięciu środków nałożonych rozporządzeniami nr 2603/2000i 2604/2000 oraz decyzją 2000/745 z dnia 2 marca 2005 r., zaprosiła producentów do przedstawienia na piśmie wniosku o rewizję „począwszy od daty publikacji niniejszego zawiadomienia i najpóźniej na trzy miesiące przed datą znajdującą się w tabeli przedstawionej poniżej”. Precyzyjną datą tego zawiadomienia był raczej dzień 1 grudnia 2005 r., a nie konkretnego momentu pierwszego grudnia 2005 r.

83 Zastosowanie słowa „data” dla wskazania raczej daty kalendarzowej niż konkretnego momentu w czasie jest też spójne z brzmieniem rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124, s. 1), a w szczególności z jego art. 4 ust. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2. W sposób ogólny słowo „data” jest uznawane w prawie wspólnotowym za odesłanie do daty kalendarzowej, a nie szczególnego momentu w trakcie dnia kalendarzowego (wyroki Trybunału: z dnia 22 listopada 1973 r. w sprawie 139/73 Münch, Rec. s. 1287, pkt 10; z dnia 28 września 1994 r. w sprawie C-200/91 Coloroll Pension Trustees, Rec. s. I-4389, pkt 48 i 59; z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-398/00 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-5643; postanowienie Sądu z dnia 19 stycznia 2001 r. w sprawie T-126/00 Confindustria i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-85, pkt 12 i 14 oraz wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie T-187/94 Rudolph przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-367, pkt 65). Gdy akt może zostać podjęty „w” konkretnym dniu kalendarzowym, przepis prawny stosuje określenie „nie później niż w dniu [...]”, podczas gdy wyrażenie „nie później niż [...]” oznacza konieczność dokonania rzeczonoego aktu przed końcem poprzedniego dnia kalendarzowego [zob. art. 102 ust. 2 WE, art. 116 ust. 1–3 WE i art. 121 ust. 3 i 4 WE; zobacz też wyrok Trybunału z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-442/03 P i C-471/03 P P&O European Ferries (Vizcaya) i Diputación Foral de Vizcaya przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4845, pkt 28].

84 Po drugie, skarżąca podkreśla, że jej interpretacja słowa „data” jest spójna z kontekstem legislacyjnym art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, które przewidywały możliwość otwarcia szczególnej derogacji od ogólnej reguły, w świetle której dane środki wygasają po maksymalnym okresie pięciu lat. Wspólnota stosuje bowiem zawsze ściśle podejście przy interpretowaniu derogacji od swych własnych reguł. Interpretacja skarżącej jest też spójna z przedmiotem i celem przepisów rozpatrywanych porozumień. Skutkiem wszczęcia rewizji w związku z wygaśnięciem jest przedłużenie skutków prawnych środków ochrony handlowej, które wygasłyby, z braku wszczęcia rewizji, w pięć lat po ich ustanowieniu. Skarżąca twierdzi, że jej interpretacja wyrażenia „przed tą datą” sprzyja pewności prawa i dobrej administracji, jako że importerzy będą wiedzieć, przed przewidzianą datą wygaśnięcia środków antydumpingowych lub wyrównawczych, że środki są w istocie utrzymane w mocy i w konsekwencji dostosują do tego swoje zachowanie. Podążając za tezą Komisji, publikacja zawiadomienia o wszczęciu w dniu 1 grudnia 2005 r. o godzinie 23.59 jest wystarczająca, by poinformować przedsiębiorców, że przywożone produkty, odprawiane w urzędach celnych kilka minut później, następnego dnia, będą nadal podlegać cłom antydumpingowym, podczas gdy spodziewali się oni wygaśnięcia środków antydumpingowych z końcem okresu pięciu lat. Porozumienia antydumpingowe i antysubsydyjne mają na celu uniknięcie

zamieszania i niepewności, które prowokuje taka sytuacja, wymagając, by zawiadomienia o wszczęciu zostały opublikowane przynajmniej w dacie, w której rzeczony środek antidumpingowy miały wygasnąć.

- 85 Po trzecie, skarżąca wyjaśniła na rozprawie, że dokonana przez nią wykładnia art. 11 ust. 3 porozumienia antidumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego została potwierdzona przez sam Organ Apelacyjny WTO w jego sprawozdaniu z dnia 12 kwietnia 2007 r. dotyczącym rewizji w związku z wygaśnięciem środków antidumpingowych na produkty rurowe dla pól naftowych, pochodzące z Argentyny (WT/DS268/AB/RW). Podnosi ona w tym zakresie, w pkt 163 rzeczonego sprawozdania, który stanowi w szczególności:

„Artykuł 11 [ust.] 3 stanowi, że cło antidumpingowe *wygasa* „pięć lat [...] po jego nałożeniu”, *chyba że* podczas rewizji stwierdzono, że »wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody«. Zdaniem Organu Apelacyjnego przepis ten działa jak »imperatywna reguła, której towarzyszy wyjątek« [odesłanie w przypisie do sprawozdania Organu Apelacyjnego w przedmiocie rewizji w związku z wygaśnięciem środków dotyczących stali antykorozyjnej, pkt 104]. Występuje dodatkowy obowiązek, w świetle którego rewizja związana z wygaśnięciem musi zostać *podjęta* przez władze prowadzące dochodzenie z ich własnej inicjatywy lub w następstwie wniosku przedstawionego przez gałąź produkcji krajowej »przed tą datą«, to jest przed piątą rocznicą nałożenia ceł antidumpingowych”.

- 86 Komisja twierdzi, że z art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanych w świetle, odpowiednio, art. 11 ust. 3 porozumienia antidumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, nie wynika, że rewizja wygaśnięcia środków

antydumpingowych lub wyrównawczych musi zostać podjęta najpóźniej w przeddzień wygaśnięcia danych środków. Przepisy te wymagają jedynie, by rewizja została wszczęta przed północą ostatniego dnia normalnego okresu stosowania środków, będących przedmiotem rewizji.

Ocena Sądu

— Uwagi wstępne

⁸⁷ W świetle utrwalonego orzecznictwa porozumienia WTO, wobec ich charakteru i struktury, nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd wspólnotowy kontroluje legalność aktów instytucji wspólnotowych na podstawie art. 230 akapit pierwszy WE (wyroki Trybunału z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. s. I-8395, s. 47, I w ww. w pkt 76 sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 53).

⁸⁸ Jednakże w sytuacji, gdy Wspólnota wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt wspólnotowy wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu wspólnotowego należy kontrola legalności rozpatrywanego aktu wspólnotowego w świetle przepisów WTO (ww. w pkt 87 wyrok Sądu w sprawie Portugalia przeciwko Radzie, pkt 49, ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Petrotub et Republica przeciwko Radzie, pkt 54 oraz z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 30).

89 W tym zakresie w świetle preambuły podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (motyw 5) i podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego (motyw 6 i 7) wynika, że przedmiotem rzeczonych rozporządzeń jest w szczególności transpozycja do prawa wspólnotowego, w możliwym zakresie, nowych i szczegółowych przepisów zawartych w porozumieniach antydumpingowych i antysubsydyjnych, pośród których znajdują się w szczególności przepisy dotyczące czasu trwania i rewizji środków antydumpingowych i wyrównawczych, w celu zapewnienia właściwego i przejrzystego zastosowania rzeczonych przepisów (zob. podobnie ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 55, i ww. w pkt 75 wyrok w sprawie BEUC przeciwko Komisji, pkt 66).

90 Wspólnota przyjęła zatem podstawowe rozporządzenia antydumpingowe i antysubsydyjne w celu spełnienia zobowiązań międzynarodowych wynikających z porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych. Zatem poprzez art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego zamierzała ona wykonać szczególne zobowiązania przewidziane w art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego, a poprzez art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego zamierzała ona wykonać szczególne zobowiązania przewidziane w art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego (zob. podobnie ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 56).

91 Wynika z tego, że przywołane przepisy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i antysubsydyjnego należy interpretować, w zakresie w jakim jest to możliwe, w świetle przepisów odpowiadających porozumieniom antydumpingowym i antysubsydyjnym (zob. podobnie ww. w pkt 74 wyrok Bettati, pkt 20, oraz ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 57; ww. w pkt 75 wyrok Sądu w sprawie BEUC przeciwko Komisji, pkt 67; ww. w pkt 75 wyrok w sprawie Euroalliages przeciwko Komisji, pkt 44, a także wyrok z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 138).

— W przedmiocie interpretacji art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w świetle odpowiednio art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego

92 W ramach niniejszej części zarzutu, skarżąca twierdzi, że z art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanych w świetle, odpowiednio, art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji zostały ustanowione z opóźnieniem.

93 W tym zakresie należy stwierdzić, po pierwsze, że podstawowe rozporządzenia antydumpingowe i antysubsydyjne nie zawierają żadnego przepisu precyzującego w wyraźny sposób ostatni moment, w którym rewizja z tytułu wygaśnięcia środków antydumpingowych i wyrównawczych powinna nastąpić. Jednakże w sposób oczywisty wynika ze struktury art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, że rewizja taka musi zostać wszczęta najpóźniej przed wygaśnięciem środka, którego dotyczy.

94 Po pierwsze, art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego stanowią, że środki antydumpingowe i wyrównawcze wygasają „po pięciu latach od ich wprowadzenia [...] chyba że w trakcie przeglądu zostanie ustalone, że takie wygaśnięcie może prowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia” dumpingu lub subsydiowania i szkody, a po drugie, przepisy te wskazują, że środki pozostają w mocy do czasu wyników rewizji. Ponadto motyw 18 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i motyw 22 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wyjaśniają, że środki antydumpingowe i antysubsydyjne wygasają po pięciu latach „chyba że dochodzenie rewizyjne wykaże, że powinny zostać utrzymane”. W świetle art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego rewizja dotyczy zatem środków

„obowiązujących”, które są w razie potrzeby „utrzymywane”, co musi oznaczać wszczęcie takiej rewizji przed wygaśnięciem rzeczonych środków.

- 95 W drugiej kolejności należy zbadać, czy wykładnia art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, dokonywana w świetle odpowiadających im przepisów porozumienia antydumpingowego i antysubsydyjnego wymaga, by rewizja z tytułu wygaśnięcia środków antydumpingowych lub wyrównawczych została wszczęta, jak podnosi skarżąca, najpóźniej w dniu poprzedzającym wygaśnięcie środków, których rewizja dotyczy.
- 96 Należy przypomnieć, że art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego stanowią, że wszelkie ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze „wygasają pięć lat po jego nałożeniu [...], chyba że podczas rewizji stwierdzono, że [...]” jest prawdopodobne, iż dumping lub subsydiowanie oraz szkoda będą nadal występować lub ponownie wystąpią w razie uchylenia cła. Przepisy te wskazują, że „środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia rewizji”.
- 97 Po pierwsze, jest bezsporne między stronami, że środki, których dotyczą zaskarżone zawiadomienia o rewizji, powinny, z braku rewizji, wygasnąć w dniu 1 grudnia 2005 r. o północy. Zdaniem skarżącej rewizja w niniejszej sprawie powinna zostać podjęta „przed tą datą”, a zatem najpóźniej dniu 30 listopada 2005 r.
- 98 Należy stwierdzić, że art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego wskazują jedynie termin, w którym należy „podjąć” rewizję. Nie zawierają one żadnego obowiązku w zakresie zawiadomienia o rewizji. Gdy środek ustanowiony przez Komisję zostaje opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w określonym dniu, można uznać, że sam środek został podjęty najpóźniej w dniu poprzedzającym zawiadomienie. Ponieważ w niniejszej sprawie publikacja zaskarżonych zawiadomień o rewizji nastąpiła w dniu 1 grudnia 2005 r., Komisja musiała powziąć decyzję o podjęciu rewizji najpóźniej w dniu 30 listopada

2005 r., a zatem w każdym razie w terminie przewidzianym w art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego.

99 Po drugie, zakładając że data wszczęcia rewizji na podstawie art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego jest datą publikacji zawiadomienia o rewizji, należy zbadać, czy dokonana przez skarżącą wykładnia przywołanych przepisów, w świetle której wszczęcie rewizji powinno nastąpić w dniu poprzedzającym wygaśnięcie środków, których dotyczy, jest rzeczywiście wymagana przez przepisy rzeczonych porozumień (zob. podobnie ww. w pkt 75 wyrok BEUC przeciwko Komisji, pkt 68).

100 W tym zakresie należy przypomnieć, że traktat prawa międzynarodowego, taki jak porozumienie antydumpingowe lub antysubsydyjne, musi, zgodnie z art. 31 ust. 1 konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r., „być interpretowany w dobrej wierze, zgodnie ze zwykłym znaczeniem, jakie należy przypisywać użytym w nim wyrazom w ich kontekście, oraz w świetle jego przedmiotu i celu”.

101 Ta reguła wykładni odpowiada regule stosowanej przez sąd wspólnotowy, gdy dokonuje on wykładni przepisów wspólnotowych. Zatem Trybunał wielokrotnie orzekał, że dla celów wykładni przepisów prawa wspólnotowego należy uwzględnić jego brzmienie, kontekst i cel (wyroki Trybunału z dnia 21 lutego 1984 r. w sprawie 337/82 Kniepf-Melde, Rec. s. 1051, pkt 10; z dnia 17 października 1995 r. w sprawie C-83/94 Leifer i in., Rec. s. I-3231, pkt 22, oraz z dnia 30 lipca 1996 r. w sprawie C-84/95 Bosporus, Rec. s. I-3953, pkt 11).

- 102 Należy stwierdzić na wstępie, że jak wynika ze słowników, do których odsyła skarżąca w swej replice, termin „data” ma szereg znaczeń, pośród których występuje „dzień miesiąca” (*New Shorter Oxford Dictionary*, 1993), lecz również „chwila wystąpienia wydarzenia” (*New Shorter Oxford Dictionary*, 1993). Literalne znaczenie terminu „data” nie odnosi się zatem konieczn­ie do dnia kalendarzowego, jako że termin ten może być również stosowany dla oznaczenia dokładnego momentu w czasie.
- 103 Co się tyczy następn­ie kontekstu, w którym występuje art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego oraz celu realizowanego przez te postanowienia, należy na wstępie przypomnieć, że porozumienie o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu, które poprzedzało porozumienie antydumpingowe i zostało zatwierdzone w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 80/271/EWG z dnia 10 grudnia 1979 r. dotyczącą zawarcia porozumień wielostronnych będących wynikiem negocjacji handlowych w latach 1973–1979 (Dz.U. 1980 L 71, s. 1), nie wskazywało określonego okresu zastosowania ceł antydumpingowych. W swym art. 9 stanowiło ono jedynie, że „[c]ło antydumpingowe pozostaje w mocy przez okres i w zakresie niezbędnym do wyeliminowania dumpingu, który wywołuje szkodę”. Artykuł 4 ust. 9 porozumienia dotyczącego wykładni i stosowania art. VI, XVI i XXIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu, zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 80/271, zawierał podobne postanowienia w zakresie ceł.
- 104 Celem art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego jest wprowadzenie automatycznego uchylenia omawianych ceł w pięć lat po ich ustanowieniu przez instytucję, o ile nie zostanie podjęta rewizja. Jak bowiem słusznie wskazuje w swych pismach Komisja, klauzula przewidująca możliwość utrzymania w mocy obowiązujących ceł w następstwie wszczęcia rewizji w związku z wygaśnięciem środków antydumpingowych i wyrównawczych przewidziana w art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, została wprowadzona w okresie negocjacji w ramach rundy Urugwajskiej w celu zrekompensowania wprowadzenia tzw. klauzuli „automatycznego uchylenia”, która odpowiada automatycznemu wygaśnięciu środków antydumpingowych i wyrównawczych w pięć lat po ich ustanowieniu.

105 W tym kontekście, uwzględniając cel art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego oraz art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, istotne jest, by rewizja została podjęta najpóźniej w chwili wygaśnięcia omawianych cel. W zakresie, w jakim przepisy te nakładają ostateczny termin do wszczęcia rewizji, odnoszą się one do momentu w którym cła — o których mowa, wygasają. Cła, których dotyczy rewizja, muszą bowiem jeszcze obowiązywać w chwili wszczęcia rewizji.

106 Wynika z tego, że terminy „przed tą datą”, zapisane w art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i w art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, nie mogą być interpretowane jako nakładające na umawiające się strony obowiązek podjęcia rewizji omawianych środków antydumpingowych lub wyrównawczych najpóźniej w dniu poprzedzającym wygaśnięcie rzeczonych środków. Przeciwnie, w świetle stwierżeń zawartych w pkt 102–105 powyżej ustawodawstwo umawiającej się strony, pozwalające na wszczęcie rewizji w ostatnim momencie okresu ważności środków, których dotyczy, musi zostać uznane za zgodne z art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego.

107 Argument, który skarżąca wywodzi ze sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 12 kwietnia 2007 r. dotyczącego wygaśnięcia środków antydumpingowych dotyczących wyrobów rurowych dla pól naftowych pochodzących z Argentyny (WT/DS268/AB/RW), nie może zostać przyjęty.

108 Po pierwsze, wspomniane sprawozdanie nie wskazuje wykładni sformułowania „przed tą datą” występującego w art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego. W istocie, zgodnie z pkt 160 rzeczonego sprawozdania, podniesione pytanie dotyczy „ustalenia prawdopodobieństwa dumpingu dla celów wykonania zaleceń i decyzji [organu rozstrzygnięcia sporu]”.

- 109 Po drugie, w zakresie w jakim pkt 163 przypomina w obiter dictum, że rewizja musi zostać podjęta „przed tą datą», to jest przed upływem piątego roku od nałożenia cła antidumpingowego”, należy wskazać, że zdanie to stanowi jedynie parafrazę punktu innego sprawozdania Organu Apelacyjnego, do którego odesłano w przypisie, tj. pkt 104 sprawozdania Organu Apelacyjnego z dnia 9 stycznia 2004 r. dotyczącego rewizji przy wygaśnięciu ceł antidumpingowych zastosowanych do nierdzewnych wyrobów płaskich ze stali węglowej pochodzących z Japonii (WT/DS244/AB/R), który wskazuje, że „rewizja musi zostać podjęta przed wygaśnięciem okresu pięciu lat po dacie nałożenia ceł”. Zatem w żaden sposób nie stwierdzono w tym punkcie, że rewizja musi zostać podjęta najpóźniej w dniu poprzedzającym wygaśnięcie obowiązujących środków. Odnosząc się do potrzeby podjęcia rewizji przed upływem okresu pięciu lat następujących po dacie nałożenia cła potwierdzono natomiast, że ustawodawstwo jednej z umawiających się stron, które pozwala na wszczęcie rewizji do ostatniego momentu okresu ważności środków, których dotyczy, musi zostać uznane za zgodne z art. 11 ust. 3 porozumienia antidumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego.
- 110 W świetle powyższego rewizja, która zostanie wszczęta przed północą w normalnym okresie stosowania środków, musi zostać uznana za zgodną z art. 11 ust. 3 porozumienia antidumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego.
- 111 W świetle okoliczności, że w niniejszej sprawie jest bezsporne, iż cła antidumpingowe i wyrównawcze będące przedmiotem rewizji musiały, z braku tej rewizji, wygasnąć w dniu 1 grudnia 2005 r. o północy, należy stwierdzić, że rewizja, o której zainteresowane strony zostały poinformowane poprzez publikację zaskarżonych zawiadomień o rewizji w Dzienniku Urzędowym w dniu 1 grudnia 2005 r., została podjęta w terminie przewidzianym dla wszczęcia rewizji na podstawie art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antidumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanego w świetle, odpowiednio, art. 11 ust. 3 porozumienia antidumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego.

- 112 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, w świetle którego rewizja powinna zostać wszczęta najpóźniej w dniu poprzedzającym wygaśnięcie danych środków ze względów związanych z pewnością prawa i dobrą administracją.
- 113 Należy wspomnieć, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa, zasada pewności prawa stanowi podstawową zasadę prawa wspólnotowego, która wymaga w szczególności, by uregulowanie było jasne i precyzyjne, tak by podlegające mu podmioty mogły ustalić w sposób jednoznaczny swoje prawa i obowiązki oraz podjąć w związku z tym odpowiednie kroki (zob. wyroki Trybunału z dnia 13 lutego 1996 r. w sprawie C-143/93 *Van Es Douane Agenten*, Rec. s. I-431, pkt 27 oraz z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-110/03 *Belgia przeciwko Komisji*, Zb.Orz. s. I-2801, pkt 30).
- 114 Z powyższej analizy wynika, że art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, nawet jeśli przepisy te są interpretowane w świetle, odpowiednio, art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego, wskazują w sposób jasny i precyzyjny, że rewizja ceł antydumpingowych i wyrównawczych musi zostać podjęta przed wygaśnięciem tych ceł.
- 115 Ponadto skarżąca nie przedstawia żadnej konkretnej okoliczności na poparcie swej tezy, w świetle której przestrzeganie zasady pewności prawa wymaga, by publikacja zawiadomienia o rewizji nastąpiła najpóźniej w dniu poprzedzającym wygaśnięcie środków, których dotyczy rzeczona rewizja. Nie wykazała ona też ani nie podniosła, że podjęła sprzedaż eksportową do Wspólnoty w dniu 30 listopada 2005 r., gdy stwierdziła, po zapoznaniu się z Dziennikiem Urzędowym z tego dnia, że środki będące przedmiotem rewizji wygasły w dniu 1 grudnia 2005 r. o północy.
- 116 Argument oparty na naruszeniu zasady pewności prawa musi zostać zatem odrzucony.

- 117 Wreszcie, co się tyczy argumentu opartego na naruszeniu zasady dobrej administracji, należy uznać, że gdy instytucja wspólnotowa dysponuje terminem na dopełnienie pewnego aktu, nie narusza ona zasady dobrej administracji, jeśli działa dopiero w ostatnim dniu terminu, który jej wyznaczono.
- 118 W niniejszej sprawie zaskarżone zawiadomienia o rewizji zostały opublikowane ostatniego dnia terminu wskazanego w art. 11 ust. 2 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanych w świetle, odpowiednio, art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego (zob. pkt 110 i 111 powyżej). Zatem nie można przypisać Komisji żadnego naruszenia zasady dobrej administracji.
- 119 W świetle powyższego pierwsza część pierwszego zarzutu jest bezzasadna.

W przedmiocie drugiej części opartej na naruszeniu zasady pewności prawa

Argumenty stron

- 120 Skarżąca przypomina, że zasada pewności prawa wymaga, by w sytuacji gdy ustawodawstwo wspólnotowe nakłada na jednostki obowiązki określone w niejasny sposób, wszelkie niejasności zostały rozstrzygnięte na korzyść jednostki (wyroki Trybunału z dnia 9 lipca 1981 r. w sprawie 169/80 Gondrand, Rec. s. 1931, pkt 17; z dnia 22 lutego 1989 r. w sprawach połączonych 92/87 i 93/87 Komisja przeciwko Francji i Zjednoczonemu Królestwu, Rec. s. 405, pkt 22, oraz w sprawie Van Es Douane Agenten, ww. pkt 113, pkt 27). Ten wymóg pewności prawa narzuca się w sposób szczególnie w przypadku aktów mających konsekwencje finansowe, by umożliwić

zainteresowanym zapoznanie się z zakresem ciążących na nich obowiązków (zob. wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 1997 r. w sprawie T-115/94 Opel Austria przeciwko Radzie, Rec. s. II-39, pkt 124, i przywołane tam orzecznictwo).

¹²¹ Skarżąca uważa, że art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowane w świetle odpowiadających im przepisów porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych, nie są niejasne. Jednakże jeśli Sąd miałby uznać, że zakres odpowiednich przepisów podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i antysubsydyjnego jest niejasny lub niepewny, należałoby, zdaniem skarżącej, zgodnie z zasadą pewności prawa, rozstrzygnąć tę niejasność lub niepewność na rzecz najbardziej korzystnej dla skarżącej spośród wszystkich interpretacji, które można zidentyfikować (zob. podobnie ww. w pkt 76 wyroki Trybunału w sprawie Petrotub i Republica, pkt 56–60, oraz z dnia 23 września 2003 r. w sprawie C-78/01 BGL, Rec. s. I-9543, pkt 71 i 72).

¹²² Wynika z tego, zdaniem skarżącej, że ostatnim dniem na wszczęcie rewizji w niniejszej sprawie był dzień 30 listopada 2005 r. Zaskarżone zawiadomienia, które zostały ogłoszone w dniu 1 grudnia 2005 r., są zatem bezprawne.

¹²³ Komisja odpowiada, że art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie wykazują żadnej niejasności, która musiałaby zostać rozstrzygnięta na korzyść skarżącej.

Ocena Sądu

- 124 Z analizy dokonanej w ramach pierwszej części wynika, że art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 19 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jasno wskazują, iż rewizja ceł antydumpingowych i wyrównawczych może zostać podjęta do chwili wygaśnięcia tych ceł. Do podobnego wniosku prowadzi interpretacja tych przepisów w świetle, odpowiednio, art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego oraz art. 21 ust. 2 porozumienia antysubsydyjnego.
- 125 W tych okolicznościach do drugiej części nie można się przychylić.

W przedmiocie trzeciej części opartej na sprzeczności z prawem art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego

Argumenty stron

- 126 Skarżąca powołuje się na wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie 69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. s. I-2069, z którego wynikało, że sąd wspólnotowy kontroluje zgodność z prawem podstawowych rozporządzeń antydumpingowych i antysubsydyjnych w świetle przepisów porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych, gdy ustanawiając podstawowe rozporządzenia antydumpingowe i antysubsydyjne Wspólnota zamierzała wykonać szczególne zobowiązanie przyjęte przez nią w ramach WTO (ww. w pkt 76 wyroki Trybunału w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 53–57, oraz z dnia 1 marca 2005 r. w sprawie C-377/02

Van Parys, Zb.Orz. s. I-1465, pkt 39 i 40; ww. w pkt 91 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 138). W tym zakresie skarżąca streszcza w swych pismach zobowiązanie zwane „Nakajima”.

127 Skarżąca uważa, że z porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych wynika, iż wszelkie rewizje środków antydumpingowych i wyrównawczych przy okazji wygaśnięcia należy wszcząć „przed tą datą”, to jest w dacie poprzedzającej datę wygaśnięcia, a nie o pewnej godzinie dnia wygaśnięcia. Ograniczając się do potwierdzenia, w swym piśmie z dnia 3 lutego 2006 r., że w niniejszej sprawie data wygaśnięcia rzeczonych środków i data wszczęcia była ta sama, Komisja nie zastosowała prawidłowo porozumień WTO w tym zakresie.

128 Nawet jeśli art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie mogły być interpretowane zgodnie z odpowiadającymi im przepisami porozumienia antydumpingowego i antysubsydyjnego, a proponowana przez Komisję w piśmie z dnia 3 lutego 2006 r. interpretacja rozporządzenia podstawowego była interpretacją, którą należało normalnie przyjąć — co skarżąca podważa — należałoby stwierdzić niezgodność z prawem art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ze względu na ich niezgodność z odpowiadającymi im przepisami porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych.

129 W swej odpowiedzi skarżąca podnosi, że zobowiązanie Nakajima nie jest ograniczone do obowiązku interpretowania prawa wspólnotowego w sposób zgodny z porozumieniami WTO. Sąd wielokrotnie orzekał, że zgodność z prawem środków wspólnotowych

może być kontrolowana w świetle porozumień WTO (ww. w pkt 75 wyrok w sprawach Euroalligies przeciwko Komisji, pkt 57, oraz ww. w pkt 68 wyrok w sprawie Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, pkt 117–126).

- ¹³⁰ Komisja twierdzi, że kontrola dokonywana przez Trybunał zgodności z prawem wspólnotowego aktu antidumpingowego w świetle przepisów WTO opiera się na zasadzie spójnej interpretacji „w zakresie, w jakim jest to możliwe” (ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Petrotub i Republica, pkt 57). Brak zatem różnicy między tym, co skarżąca nazywa zobowiązaniem Bettati i zobowiązaniem Nakajima. W niniejszej sprawie, gdyby rozpatrywane przepisy podstawowych rozporządzeń antidumpingowych i antysubsydyjnych nie podlegały interpretacji zgodnej z porozumieniami antidumpingowymi i antysubsydijnymi, skarżąca nie mogłaby powołać się na sprzeczność pomiędzy prawem wspólnotowym i przepisami WTO jako na środek stwierdzenia nieważności tych przepisów.

Ocena Sądu

- ¹³¹ Z analizy dokonanej w ramach pierwszej części wynika, że zaskarżone zawiadomienia o rewizji, które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu wygaśnięcia środków, których dotyczyły, spełniają wymogi art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydijnego, interpretowanych, odpowiednio, w świetle art. 11 ust. 3 porozumienia antidumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydijnego.

132 Nie można przychylić się do niniejszej części, która stanowi zarzut bezprawności. Jest ona bowiem oparta na niepotwierdzonej w niniejszej sprawie hipotezie, że art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie podlegają wykładni zgodnej z odpowiadającymi im przepisami porozumień antidumpingowych i antysubsydyjnych

133 Ostatnia części również jest zatem bezpodstawna.

134 Zważywszy na całość powyższych rozważań, skarga zostaje oddalona w całości.

W przedmiocie kosztów

135 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Rady i Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Reliance Industries Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Martins Ribeiro

Wahl

Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 września 2008 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. E. Martins Ribeiro

Spis treści

Ramy prawne	II - 2406
Porozumienie antydumpingowe i antysubsydyjne Światowej Organizacji Handlu	II - 2406
Podstawowe rozporządzenie antydumpingowe	I - 2408
Podstawowego rozporządzenie antysubsydyjne	II - 2409
Okoliczności poprzedzające powstanie sporu	II - 2412
Postępowanie i żądania stron	II - 2415
W przedmiocie dopuszczalności	II - 2417
W przedmiocie dopuszczalności zarzutów dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonych zawiadomień o rewizji w zakresie, w jakim są skierowane przeciwko Radzie	II - 2417
Argumenty stron	II - 2417
Ocena Sądu	II - 2418
— W przedmiocie interesu prawnego skarżącej	II - 2418
— W świetle legitymacji procesowej skarżącej	II - 2421
— W przedmiocie dopuszczalności żądań w zakresie, w jakim są skierowane przeciwko Radzie	II - 2422
W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2603/2000 i 2604/2000 oraz decyzji 2000/745 oraz art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego	II - 2423
Argumenty stron	II - 2423
Ocena Sądu	II - 2424
W przedmiocie zarzutu bezprawności	II - 2427
Argumenty stron	II - 2427
Ocena Sądu	II - 2427
W przedmiocie zachowania wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu	II - 2428

Argumenty stron	II - 2428
Ocena Sądu	II - 2429
Co do istoty	II - 2430
W przedmiocie pierwszej części zarzutu opartej na naruszeniu art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, interpretowanych w sposób zgodny z odpowiadającymi im przepisami porozumień antydumpingowych i antysubsydyjnych	II - 2431
Argumenty stron	II - 2431
Ocena Sądu	II - 2436
— Uwagi wstępne	II - 2436
— W przedmiocie interpretacji art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w świetle odpowiednio art. 11 ust. 3 porozumienia antydumpingowego i art. 21 ust. 3 porozumienia antysubsydyjnego	II - 2438
W przedmiocie drugiej części opartej na naruszeniu zasady pewności prawa	II - 2445
Argumenty stron	II - 2445
Ocena Sądu	II - 2447
W przedmiocie trzeciej części opartej na sprzeczności z prawem art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego	II - 2447
Argumenty stron	II - 2447
Ocena Sądu	II - 2449
W przedmiocie kosztów	II - 2450